

427 - وَعَنْ عِتْبَانَ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ - وَهُوَ مِنْ شَهِدَ بَدْرًا - قَالَ: كُنْتُ أُصَلِّي لِقَوْمِي بَنِي سَالِمٍ، كَانَ يَكُوْلُ بَيْنِهِمْ وَإِنَّمَا جَاءَتِ الْأَمْطَارُ، فَيَسْقُطُ عَلَيَّ اجْتِيَازُهُ قَبْلَ مَسْجِدِهِمْ، فَجِئْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقُلْتُ لَهُ: إِنِّي أَنْكَرْتُ بَصَرِي، وَإِنَّ الْوَادِيَ الَّذِي بَيْنِي وَبَيْنَ قَوْمِي يَسِيلُ إِذَا جَاءَتِ الْأَمْطَارُ، فَيَسْقُطُ عَلَيَّ اجْتِيَازُهُ، فَوَدِدْتُ أَنَّكَ تَأْتِي، فَتُصَلِّي فِي بَيْتِي مَكَانًا أَنْخَدْتُهُ مُصَلَّى، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «سَأَقْعُلُ» فَعَدَأَ عَلَيَّ رَسُولُ اللَّهِ، وَأَبْوَ بَكْرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ بَعْدَ مَا اشْتَدَ النَّهَارُ، وَاسْتَأْذَنَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَأَذِنْتُ لَهُ، فَلَمْ يَجْلِسْ حَتَّى قَالَ: «أَيْنَ تُحِبُّ أَنْ أُصَلِّي مِنْ بَيْنِكَ؟» فَأَشَرْتُ لَهُ إِلَى الْمَكَانِ الَّذِي أُحِبُّ أَنْ يُصَلِّي فِيهِ، فَقَامَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَكَبَرَ وَصَفَقَنَا وَرَاءَهُ، فَصَلَّى كَعْتَبْنَ، ثُمَّ سَلَّمَ، وَسَلَّمَنَا حِينَ سَلَّمَ فَجَبَسْتُهُ عَلَى حَزِيرَةِ ثُنْصَنْ لَهُ، فَسَمِعَ أَهْلُ الدَّارِ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي بَيْتِي، فَتَابَ رِجَالٌ مِنْهُمْ حَتَّى كَثُرَ الرِّجَالُ فِي الْبَيْتِ، فَقَالَ رَجُلٌ: مَا فَعَلَ مَالِكٌ لَا أَرَاهُ!! فَقَالَ رَجُلٌ: ذَلِكَ مُنَافِقٌ لَا يُحِبُّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا تَقْلُ دَلِيلَ، أَلَا تَرَاهُ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَبْتَغِي بِذَلِيلَ وَجْهَ اللَّهِ؟!» فَقَالَ: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، أَمَّا نَحْنُ فَوَاللَّهِ؛ لَا نَرَى وُدَّهُ، وَلَا حَدِيثَهُ إِلَّا إِلَى الْمُنَافِقِينَ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «فَإِنَّ اللَّهَ تَعَالَى قَدْ حَرَّمَ عَلَى النَّارِ مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَبْتَغِي بِذَلِيلَ وَجْهَ اللَّهِ» مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ [خ 1186، م 23/54].

وَ«عِتْبَانُ» بِكَسْرِ الْعَيْنِ الْمُهْمَلَةِ، وَإِسْكَانِ التَّاءِ الْمُشَّدَّةِ قَوْقُ، وَبَعْدَهَا بَاءُ مُوحَّدَةٌ. وَ«الْحَزِيرَةُ» بِالْحَاءِ

الْمُعْجَمَةِ، وَالرَّازِيُّ: هِيَ دَقِيقٌ يُطْبَحُ بِشَحْمٍ وَقَوْلُهُ: «ثَابَ رِجَالٌ» بِالثَّاءِ الْمُثَلَّثِ، أَيْ: جَاؤُوا
وَاجْتَمَعُوا.

427. Итбон ибн Молик розияллоху анҳудан ривоят қилинади:

(Бу киши Бадр ғазотида иштирок этган саҳобалардан эди.)

«Бану Солимда қавмимга намоз ўқиб берар эдим. Мен билан уларнинг орасини бир водий ажратиб турарди. Ёмғир ёғса, уларнинг масжидлари томон уни (водийни) кесиб ўтишим қийин бўлар эди. Мен Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг олдиларига бориб, у зотга: «Кўзим хиралашиб қолди. Мен билан қавмим ўртасидаги водийда ёмғир ёғса, сел бўлиб оқиб, уни кесиб ўтиш менга қийин бўлади. Шунинг учун келиб, уйимдан бирор жойда намоз ўқиб берсангиз, ўша жойни намозгоҳ қилиб олсам, деган эдим», дедим. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам: **«Албатта шундай қиласман»**, дедилар. Эртасига, кун қизиганда, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам ва Абу Бакр розияллоҳу анҳу олдимга келишди. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам изн сўрадилар, у зотга изн бердим. У зот ўтирамай: **«Уйингнинг қаерида намоз ўқиб беришимни истайсан?»** дедилар. Мен ўзим намоз ўқишини истаган жойга ишора қилдим. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам туриб, таҳrima такбирини айтдилар, биз ортларидан саф тортдик. Икки ракъат намоз ўқиб, салом бердилар, салом берган пайтлари биз ҳам салом бердик. У зотни ўзлари учун тайёрланаётган хазирга* ушлаб қолдим. Маҳалла аҳли Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг менинг уйимдаликларини эшиитган экан. Улардан бир нечаси келиб, уйда одамлар кўпайиб кетди. Улардан бири: «Моликка нима бўлди, уни кўрмаяпман?» деди. Яна бирови: «У мунофиқ, Аллоҳни ва Унинг Расулини севмайди!» деди. Шунда Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам: **«Ундай дема, унинг Аллоҳнинг розилигини истаб, «Лаа илааха иллаллоҳ», деганини кўрмаяпсанми?!»** дедилар. У: «Аллоҳ ва Унинг Расули билувчиdir. Аммо Аллоҳга қасамки, биз унинг дўстлиги ва суҳбати фақат мунофиқларга бўлганини кўряпмиз», деди. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам эса: **«Аллоҳнинг важхини истаб «Лаа илааха иллаллоҳ», деган кишини Аллоҳ дўзах учун ҳаром қилган»**, дедилар».

Муттафакун алайҳ.

Шарҳ: Хазир (хазира ҳам дейилади) – таом тури. Гўштни майда тўғраб, сувда қайнатилади. Гўштни чала пишириб олиб, сўнг уни ун билан аралаштириб пиширилади.

Ҳадисдан олинадиган хуносалар:

- Иймон аҳли жамоат намозига қатнашишга рағбатли бўлиши ва уни муҳофаза қилиши.
- Жамоат намозига боришга монеълик қилувчи узр бўлса, уни қолдиришга рухсат берилгани.
- Уйда намозхона қилишнинг жоизлиги.
- Киши ўзидаги нуқсон ва ногиронликни хабар бериши жоизлиги. Бу нарса шикоят қилиш турига кирмайди.
- Мусулмон киши чақириққа лаббай деб жавоб бериб, айтилган жойга бориши.
- «Лаа илаха иллаллоҳ Мұхаммадун расулуллоҳ» деб Аллоҳ розилигини талаб қилган кишини иймонли эканига гувоҳлик бериш.
- Шубҳани ўзи билан иймон аҳлига ёмон гумонда бўлишнинг жоиз эмаслиги.
- Иймон аҳлини мудофаа қилиш, йўқ бўлган пайтида ҳам обрўсини сақлаш.

Манба: hadis.islom.uz

